

TIBÉLY ORSOLYA

Mi

Mihez kezdünk a fáradtsággal
egy szerda délután,
mikor már a kávé
lassabban folyik a vérednél.
Mihez kezdünk a cipősdobozokkal,
később jó lesz még valamire,
Bábel tornyaként gyűlnek
a megmászhatatlan ég felé.

Nem akarsz róla beszélni,
mihez kezdjünk a csenddel,
ha már bekúszott a hajunk alá,
csótányként jön elő éjjel,
tapogatózik,
s mivel merész, nappal is visszatér.

Mihez kezdünk a levágott körömmel.
Szerves részed, mégis szervetlen,
szétszórva a lakásban,
kis félholdak keresik egymást,
hogyan végre jöjjön a dagály.

Mihez kezdünk
a nem fogadott hívásokkal,
az elfelejtett válaszokkal,
a félbarátokkal, emberekkel,
akik később még jók lesznek
valamire.

Te nem hordasz órát,
zavar a kattogás,
mihez kezdjünk az időtlenséggel.
Kergetve egymást,
én a kismutató, te a nagy.

Mihez kezdünk a lerakódott zsírral.
A hasadon, a tepsin,
az izzadó arcunkon,
ami nem keveredik semmivel,
könnyel, ráncokkal, széllal.
Egy új halmazállapot,
amit senki sem ismer.

Mihez kezdünk az x-szel
a közös egyenletrendszerünkben,
ahol együttthatók vagyunk.
Mihez kezdünk az egyensúllyal,
amit az a két vízszintes vonal
megkövetel.

Mihez kezdünk a szempillákkal.
Szemhéjadra tapadnak,
egy idegen test,
ami mégis te vagy.
Vagy ujjad közé véve
ugyanazt kívánod megint,
amit mindig szoktál.

Mihez kezdünk egymással.
A fáradtság a közös takarónk,
néha téged takar jobban,
néha engem.
Cipőink kísérek minket,
elhasználjuk egymást,
minden évszakban máshogyan.
Álmainkban folyton
megrémisztelek,
s ijedtedben körmöddel
zárójeleket marsz belém.
A majdnem emberek
elrohannak mellettünk,
s mi napóráként követjük
árnyékukat.

Minket összekeverni
már csak zsíroldóval lehet,
te az olaj, én a víz.
Túl sok az ismeretlen,
s csak ketten vagyunk rá,
minden szempillával
kívánunk egy csodát,
hogy valaki más oldja meg,
amit mi is megoldhatnánk.